

זוהר חלק ג דף קיז עמוד ב

לפני המנין ולאחריו בירכו את ישראל

"שָׂאוּ אֶת רֹאשׁ כָּל עֵדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" וגומר. אמר רבי יצחק, בוא וראה, הרי ביארו שאין ברכה העליונה שורה על דבר הנמנה. ואם תאמר ישראל איך נמנו. אלא כופר נטלו מהם, וזה נתבאר. והחשבון לא היה עד שנקבץ כל הכופר ההוא ועלה לחשבון, ובתחלה היו מברכים לישראל, ואחר כך היו מונים הכופר, ואחר זה חזרו וברכו לישראל, נמצא שישראל נתברכו בתחלה ובסוף, ולא שלטה בהם מיתה.

מנין יכול להביא מיתה

ולמה מיתה שולט בדבר הנמנה, אלא משום שהברכה אינה שורה במנין, וכיון שנסתלקה הברכה צד הטומאה שורה עליו ויכול להנזק, בשביל זה במנין לוקחים כופר ופדיון לסלק מיתה מהם...

במנין הזה נמשך רק ברכה

בוא וראה שלא נמצא מנין בישראל שנתברכו בו כמנין הזה, שזה המנין להתברך היה, ולהשלים שלמות העולמות היה, ובמקום שהברכות יוצאות נמנו, שכתבו באחד לחדש השני, שהוא הזיו של ברכות העולם, שממנו יוצאה זיו לעולם^[ג], ולכן נקרא חודש זיו, כי זיו של הכל יוצא ממנו, ועל זה כתוב: **"יְבָרְכֶךָ ה' מִצִּיּוֹן"** (תהלים קכח, ה), והכל ענין אחד, וכתוב **"כִּי שָׁם צִוָּה ה' אֶת הַבְּרָכָה"** (תהלים קלג, ג) וגומר:

